

S SEJE IZVRŠNEGA SVETA

O prometu z zemljišči

Če bi si še tako želeli, zazidalnih parcel ni nikoli dovolj, kjer pa so, je treba z njimi racionalno ravnati. Vedno bolj razvita usmerjana gradnja stanovanjskih hiš ima tudi to dobro lastnost, da s pazljivim razparceliranjem zemljišč, ki so na voljo, pride na svoj račun precej več občanov, kot pa bi jih, če bi delal vsak po svoje.

Ker pa lastniki zemljišč, na katerih so določeni zazidalni otoki, želijo s svojo zemljo sami razpolagati – vzrokov za to je več – storiijo s temi zemljišči po svoje, če se le da. In s tem seveda prekrizajo načrte, ki so jih naredili na občini. Da bi se ognili kasnejšim težavam in ohranili, z zazidalnimi načrti določene zazidalne otoke, so člani viškega izvršnega sveta potrdili predlog odloka o razglasitvi splošne prepovedi prometa z zemljišči, prepovedi parcela-

cije zemljišč ter prepovedi graditve in spremembe namembnosti teh zemljišč.

Kakor hitro se bo dalo, bodo v sodelovanju z Zavodom za urejanje stavbnih zemljišč, bodočo stavbno zemljiško skupnostjo, stanovanjsko skupnostjo ter drugimi sorodnimi skupnostmi, te zazidalne otoke razdelili na gradbene parcele ter skušali preiti na računalniško obdelavo teh podatkov. Tako bo mogoče obiti marsikatero težavo in nesporazum.

Se pa pojavlja ob tem zavarovanju zazidalnih otokov še ena težava – promet z zemljišči, ki na te zazidalne otoke mejijo in se njihovi lastniki v najkrajšem času potrudijo, da jih prodajo, predno bi tudi za te predele na občini ne sprejeli odloka o prepovedi prometa z zemljišči.

MOJCA KAUČIČ

O kanalizaciji na Mirju

Obnovitev kanalizacijskih vodov, ki so speljani pod cesto Mirje in Groharjevo cesto, je bila nujna. Delavci IPK tozid Kanalizacija so začeli delati že sredi januarja, promet na tem odseku pa bi naj bil oviran nekako do konca meseca maja. Vse kaže, da bo ta rok nekoliko daljši. Zapletlo se je pri vprašanju, kakšno cesto morajo pri Kanalizaciji narediti potem, ko bodo svoje delo opravili.

Samo vzpostavitev v prejšnje stanje bi bila namreč izguba časa in denarja, saj je nekje logično, da nihče ni zainteresiran, da bi gradili zanič ceste. Mirje je bila namreč, predno so jo popolnoma razkopali, popolnoma zanič. Osa obremenitev je bila omejena, tako zaradi slabega cestišča kot zaradi krajanov, saj v tem delu ni bil predviden tranzitni promet.

Osa obremenitev lahko s prometnim znakom ostane omejena tudi v primeru, če je cesta dobra. Tako bodo sedaj, ko so se končno le dogovorili, zamenjali material v cestnem trebuhu, cestišče utrili in položili kakovosten asfalt, tako da bo – v primeru obvoza – cesta »prenesla« osno obremenitev 10 ton, seveda pa najmanj 6 ton, kot to predpisuje zakon.

Seveda pa Kanalizacija ni dolžna graditi odličnih cest viški občini. Za to mora poskrbeti občinska komunalna skupnost, ki pa se pred začetkom del s Kanalizacijo ni dogovorila o vseh teh rečeh, pa tudi o tem, kdo bo to plačal, ne.

Končni dogovor je sedaj tak, da bo vsak prispeval nekaj. Komunalna skupnost, SIS za gradnjo cest v Ljubljani in tudi Kanalizacija. In, ko bo treba promet s Tržaške ceste preusmeriti na obvozne ceste, si ne bo treba razbijati glave, kako bi najhitreje uredili obvozne poti, da bi lahko sprejele ves ta promet.

Poleg tega pa je utrditve ceste Mirje pomembna tudi zaradi zavarovanja zgodovinskega spomenika – Rimskega zidu. Zaradi nezadostno utrjenega cestišča bi lahko vibracija povzročila rušenje, kar bi bila nepopravljiva škoda, in tudi sanacija bi stala precej več, kot bo treba sedaj odšteti za obnovljeno cestišče. Na Zavodu za raziskavo materialov so namreč ocenili vrednost del na dva milijona dinarjev.

MOJCA KAUČIČ

Dve možnosti za Rakitno!

Usoda mladinskega klimatskega zdravilišča na Rakitni je še vedno negotova. Za najnujnejša sanacijska dela bi bilo treba zbrati še šest milijonov dinarjev. Zaradi omejitvenih ukrepov na področju splošne in skupne porabe bi bilo ta sredstva težko dobiti, še teže pa zagotoviti nadaljnje nemoteno delovanje zdravilišča. Oskrbni dan za enega otroka bi bil namreč zelo drag – 400 din – in vprašanje je, kdo bi te stroške pokrili, saj zdravstvene skupnosti nimajo denarja.

Dejstvo pa je tudi, da je skoraj vsa skrb o nadaljnji usodi zdravilišča na ramah viške občine – občinske skupščine in izvršnega sveta – ter začasnega kolegijskega poslovnega organa. Občinska zdravstvena skupnost se v reševanje težav ne vključuje – niti s strokovno niti z denarno pomočjo – kar po mnenju članov viškega izvršnega sveta nikakor ni prav. Zdravstvena skupnost naj bi bila pač tista, ki bi pri reševanju takih vprašanj, ki prav gotovo sodijo v okvir njenega dela, sodelovala v kar največji meri. Če že nima sredstev, bi se morala nedvomno vključiti v pogovore o tem, kako in kaj naj bi se z Rakitno zgodilo.

Možnosti sta namreč dve. Ena je ta, da bi zdravilišče kot tako ukinili in se dogovorili, katera dejavnost bi na tem kraju lahko obstajala, ne da bi naletela na podobne težave. Druga pa

je, da bi zdravilišče obnovili in v naslednjem srednjeročnem obdobju zagotovili nemoteno poslovanje, tako glede denarja kot tudi zadostne zasedenosti zdravilišča tekom celega leta. V tem primeru pa se pojavlja še eno vprašanje: kako zaposliti do takrat teh trinajst ljudi, ki so formalno še vedno zaposleni v zdravilišču, čeprav dela nimajo, oziroma niti slučajno ne delajo tistega, kar bi radi in bi morali.

V obeh primerih pa odgovornosti za odločitve ne more prevzeti viška občinska skupščina oziroma izvršni svet, saj je bilo (in morda še bo) zdravilišče namenjeno otrokom vseh ljubljanskih občin, pa tudi tistim izven Ljubljane.

Zato se bodo skušali na Viču dogovoriti o tem, kaj se bo z Rakitno zgodilo, na mestni ravni, v okviru ljubljanskih zdravstvenih skupnosti in mestne skupščine, pa tudi vsa regija in republika bosta rekli svoje.

Začasni kolegijski poslovodni organ je v svojem poročilu prepričano zatrdil, da kljub utemeljenosti usposobitve zdravilišča za nego otrok ljubljanske regije, ne vidi materialnih možnosti za njegov obstoj. Vse ostale težave so namreč sedaj odpravljene, samoupravni akti urejeni in možnost delovanja na tem področju nima ovir. Končno zarezno pa bodo, hočeš nočeš, morale dati »denarne škarje«.

MOJCA KAUČIČ

Novogradnje in ogrevanje na Igu!

Zasebni graditelji na področju Iga, za katerega je viška občinska skupščina pred tremi leti sprejela zazidalni načrt, so se znašli v precejšnji zagati. Od 76 stanovanjskih hiš, kolikor jih je trenutno v gradnji, bo okrog trideset vseljivih že letos, vendar lastniki še nimajo gradbenih dovoljenj. Zataknilo se je pri ogrevanju.

Ob sprejetju zazidalnega načrta je sanitarna inspekcija dala soglasje za gradnjo 172 stanovanjskih enot, vendar pod pogojem, da bodo te hiše imele skupinsko ogrevanje. Le-to pa bi bilo zelo drago, saj bi vsak graditelj moral prispevati nekaj manj, kot 200 tisoč dinarjev. Napeljava toplotnega omrežja je na tem področju zelo zahtevna, ker snovi, ki jih vsebuje kislja barjanska zemlja, razžirajo cevi in kovino nasploh in je treba zato poskrbeti za dodatno izolacijo. Druga težava pa je visok nivo talne vode, ki tudi ovira napeljavo samo.

Tako bodo ti graditelji, in verjetno tudi še nekateri za njimi, dobili dovoljenje za uporabo individualnih ogrevalnih naprav. Seveda pod pogojem, da bodo svoje stanovanjske hiše priključili na skupinsko ogrevanje, ko bo to zgrajeno.

Člani viškega izvršnega sveta, ki so morali sanitarni inspekciji zagotoviti, da bodo skrbeli za to, da bodo te hiše kasneje zagotovo priklju-

čene na skupinsko ogrevanje, so skušali najti drugačno rešitev, vendar je ni bilo. Če pa zagotovila ne bi dali, graditelji ne bi dobili soglasja inspektorjev.

Res pa izvršni svet dvomi, da bodo lastniki teh novih hiš na Igu, potem ko bodo enkrat že imeli individualno centralno kurjavo, pripravljeni poravnati stroške za skupno ogrevalno napravo in se nanjo tudi priključiti. Poleg tega pa je vprašanje tudi to, kdaj bo ta skupinska kotlovnica narejena in koliko od 172 hiš bo do takrat že imelo individualno centralno kurjavo.

MOJCA KAVČIČ

Uresničene dolgoletne želje krajanov

1. aprila je bila v navzočnosti številnih krajanov KS Malči Belič, predstavnikov TOZD Mercator in njegove delovne organizacije Rožnik, predstavnikov družbenopolitičnega življenja občine, izvajalcev – SGP Grosuplje, Ljubljanske banke, slovesno predana namenu nova sodobna samopostrežna trgovina z bifejem. V tej zgradbi paviljonskega tipa, ki je bila zgrajena v 14 mesecih, je na skupno 850 kvadratnih metrih (trgovina jih obsega 460) trgovina, bife, ekspozitura Ljubljanske banke in del poslovnih prostorov Mercatorja. In kot je v uvodnem nagovoru dejal direktor TOZD Dolomiti Ludvik Čampa znaša vrednost celotne investicije 32,6 milijonov dinarjev.

Tako se je sicer skromni mreži trgovin na območju naše občine pridružila nova, sodobna, ki predstavlja za krajanega tega področja še kako pomembno in težko pričakovano pridobitev, je ob izročitvi tega objekta svojemu namenu, poudaril predsednik sveta KS Milan Buh.

